

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקְרָבָנוֹת פֶּרֶק יט

א. אֵין הַמַּעֲלָה בַּחוּץ חַיֵּב, עַד שְׂיַעֲלָה לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ שְׂיַעֲשֶׂה בַּחוּץ; אָבֵל אִם הָעֵלָה עַל הַסֵּלַע, אוֹ עַל הָאֶבֶן פֶּטוּר: שְׂאִין קְרוֹי קְרָבָן אֲלֹא עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְאֵף עַל פִּי שֶׁהוּא בַּחוּץ שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ" (בראשית ח, כ). וְאִינוּ חַיֵּב עַד שְׂיַעֲלָה לַה', שֶׁנֶּאֱמַר "לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ, לַה'" (ויקרא יז, ט).

ב. אִינוּ חַיֵּב אֲלֹא עַל הָעֲלִית דָּבָר הָרְאוּי לְאֲשִׁים אוֹ לְמִזְבֵּחַ, כְּגוֹן הָעוֹלָה שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר-יַעֲלֶה עֲלֶהָ" (ויקרא יז, ח): מִה עוֹלָה, שְׂרָאוּיָהּ לְאֲשִׁים אֵף כָּל שְׂרָאוּי לְאֲשִׁים, הוּא שְׁחִיבִין עַל הָעֲלִיתוֹ בַּחוּץ.

ג. מִכָּאֵן אָמְרוּ חֲכָמִים, הַזּוֹרֵק אֶת הַדָּם, אוֹ הַמְקַטִּיר אֲבִירֵי עוֹלָה, אוֹ אֲמוּרִין, אוֹ קֶמֶץ, אוֹ לְבוֹנָה, אוֹ קִטְרֶת, אוֹ מִנְחַת כּוֹהֲנִים, אוֹ מִנְחַת נְסֻכִּים, אוֹ הַמִּנְסֵף שְׁלֹשֶׁת לִוְגִין יֵין, אוֹ שְׁלֹשֶׁת לִוְגִין מַיִם, בַּחוּץ חַיֵּב, שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא יִבְיָאֲנוּ, לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ" (ויקרא יז, ט): כָּל הַמִּתְקַבֵּל בַּפָּנִים, חַיֵּבִין עָלָיו בַּחוּץ.

ד. אָבֵל הַזּוֹרֵק שְׂרִירֵי הַדָּם בַּחוּץ, אִפְלוּ שְׂרִירֵי דָמִים הַפְּנִימִיִּים פֶּטוּר: שְׁזָרִיקֶת שְׂרִירֵי הַדָּם שְׂרִירֵי מִצְוָה הֵם, וְאִינָן מַעֲכָבִין. וְכֵן הַמִּנְסֵף מַיִם אוֹ יֵין פָּחוֹת מִשְׁלוֹשָׁה לִוְגִין בַּחוּץ פֶּטוּר, בֵּין בְּשָׂאֵר יְמֵי הַשָּׁנָה בֵּין בַּחֹג: הוּאִיל וְחֹסֶר הַשְּׁעוֹר, הֵרִי אִינָן רְאוּיִין לְהִתְקַבֵּל בַּפָּנִים.

ה. וְכֵן הַמַּעֲלָה מִבֶּשֶׂר חֲטָאֵת, מִבֶּשֶׂר אֲשֶׁם, מִבֶּשֶׂר שְׁלָמִים, בֵּין שְׁלִיחִיד בֵּין שְׁלֹצְבוֹר, מִשְׂרִירֵי מִנְחוֹת, מִשְׂתֵּי הַלֶּחֶם, מִלֶּחֶם הַפָּנִים, בַּחוּץ פֶּטוּר: שְׁכָל אֵלּוּ רְאוּיִין לְאֲכִילָה, לֹא לְאֲשִׁים.

ו. הַמַּעֲלָה אֶת הַבְּהֵמָה כְּלָה בַּחוּץ חַיֵּב מִפְּנֵי הָאֲמוּרִין, וְאֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא הִפְרִישָׁן: אֵין בֶּשֶׂר הַזֵּבַח חוּצָץ, וְכֹאֵלּוּ הַקִּטִּיר הָאֲמוּרִין בַּפְּנֵי עֶצְמָן. אָבֵל הַמַּעֲלָה מִנְחָה שְׁלֹא נִקְמְצָה פֶּטוּר, שְׂאִין הַקֶּמֶץ בָּרוּר וּמִבְדֵּל; קִמְצָה, וְחֹזֵר קִמְצָה לְתוֹכָהּ, וְהַקְרִיב כְּלָה בַּחוּץ חַיֵּב.

ז. הַיּוֹצֵק, וְהַבּוֹלֵל, וְהַפּוֹתֵת, וְהַמוֹלֵחַ, וְהַמְנִיף, וְהַמְגִּישׁ, וְהַמְסַדֵּר אֶת הַשְּׁלַחָן, וְהַמְטִיב אֶת הַנְּרוֹת, וְהַקּוֹמֵץ, וְהַמְקַבֵּל דָּמִים, בַּחוּץ פֶּטוּר: לְפִי שְׁכָל אֶחָד מֵאלּוֹ אִינוּ גָּמֵר עֲבוּדָה, וְנֶאֱמַר "אֲשֶׁר-יַעֲלֶה עֲלֶהָ" (ויקרא יז, ח). מִה הָעֲלִיָּה, שֶׁהִיא גָּמֵר עֲבוּדָה אֵף כָּל שֶׁהוּא גָּמֵר עֲבוּדָה, חַיֵּבִין עָלָיו.

ח. פָּרָה אֲדָמָה שֶׁשְּׂרָפָהּ חוּץ מִמְּקוֹם שְׂרָפָתָהּ, וְכֵן שְׂעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח שֶׁהַקְרִיבוֹ בַּחוּץ אַחֵר שֶׁהִתּוּדָה עָלָיו פֶּטוּר: שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, לֹא יִבְיָאֲנוּ" (ויקרא יז, ט) כָּל שְׂאִינוּ רְאוּיֵי לָבוֹא אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד, אֵין חַיֵּבִין עָלָיו.

ט. אָבֵל קֹדְשִׁים פְּסוּלִין, שֶׁהֵיָה פְּסוּלָן בִּקְדָּשׁ אִם הָעֵלָה מֵהֵן בַּחוּץ, חַיֵּב. כִּיצַד: כְּגוֹן הַלֶּן, וְהַיּוֹצֵא, וְהַטָּמֵא, וְשֶׁנִּפְסַל בְּמַחֲשַׁבֶּת הָעוֹבֵד שְׁכָלָן נִשְׂרָפִין, כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר בְּהַלְבוֹת פְּסוּלֵי הַמְקַדְּשִׁין אִם עָבַר וְהָעֵלָה מֵהֵן בַּחוּץ, חַיֵּב: שֶׁנֶּאֱמַר "לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ, לַה'" (ויקרא יז, ט) כָּל הַנַּעֲשֶׂה לַה' חַיֵּבִין עָלָיו, וְאֵלּוּ נַעֲשׂוּ לַה'.

י. כָּל דָּבָר שְׁחִיבִין עַל הָעֲלִיתוֹ בַּחוּץ כִּיּוֹן שֶׁהָעֵלָה מִמֶּנּוּ כְּזִית בַּחוּץ, חַיֵּב: בֵּין שֶׁהָעֵלָה בַּפָּנִים תְּחִלָּה, וְשִׁיר מִמֶּנּוּ כְּזִית וְהָעֵלָהּ בַּחוּץ, בֵּין שֶׁהֵנִיחַ הַכֹּל בַּפָּנִים, וְלָקַח מִמֶּנּוּ כְּזִית וְהָעֵלָהּ בַּחוּץ.

אבל אם חסר אותו דבר הקרב כל שהוא בפנים, והעלה שאריתו בחוץ פטור.

יא. פיצד: הקמץ או הלבונה, והאמורין, והעולה, ומנחה הנשרפת, והנסכין, שחסרו מקצתם בפנים, והקריב שאריתו בחוץ פטור: שהרי נאמר "לעשות אתו" (ויקרא יז, ט) על השלם הוא חייב, ואינו חייב על החסר. הוציאו שלם, וחסר בחוץ, והעלהו הרי זה ספק, לפיכך אינו לוקה.

יב. העלה אבר שאין בו פזית בשר, והיה העצם משלימו לכזית חייב, מפני שהוא מחבר; היה מלח משלימו לכזית הרי זה ספק, לפיכך אינו לוקה. ועולה ואמוריה, מצטרפין לכזית.

יג. העלה, וחזר והעלה חייב על כל אבר ואבר. זרק והעלה, חייב שתיים: שהרי חלק הפתוב בין מעלה לעושה שהרי נאמר "אשר-יעלה עלה" (ויקרא יז, ח), ונאמר "לעשות אתו" (ויקרא יז, ט). העלה אבר חסר, פטור שנאמר "לעשות אתו", על השלם הוא חייב. שנים שאחזו באבר, והעלוהו בחוץ חייבין: שנאמר "איש איש . . . אשר-יעלה עלה" (ויקרא יז, ח) אפלו איש ואיש שהעלו, חייבין.

יד. הזורק מקצת מתנות בחוץ, חייב. המקבל דם חטאת בכוס אחד, נתן ממנו בחוץ, וחזר ונתן בפנים חייב על הנתן בחוץ, שהרי כלו ראוי לקרב בפנים; ואם נתן ממנו בפנים, וחזר ונתן בחוץ פטור, מפני שהן שירים. אבל אם קבל בשתי כוסות, בין שנתן שניהן בחוץ, או אחד בחוץ ואחד בפנים, או אחד בפנים ואחד בחוץ הרי זה חייב.

טו. הקמץ והלבונה שלמנחה, שהקריב אחד מהן בחוץ, או הקריב האחד בפנים והשני בחוץ חייב; וכן שני בזפי לבונה שללחם הפנים, שהקריב אחד מהן בחוץ, או אחד בפנים ואחד בחוץ חייב.

טז. מי ששחט קדשים בזמן הזה, והעלה חוץ לעזרה חייב: מפני שהוא ראוי לקרב בפנים שהרי מתר להקריב, אף על פי שאין בית, שקדשה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבוא, כמו שבארנו.

יז. השוחט קדשי גזיים בחוץ, חייב; וכן המעלה אותן בחוץ. והגזיים מתרין להקריב עולות לה, בכל מקום והוא, שיקריבו בבמה שייבנו. ואסור לסיען, ולעשות שליחותן שהרי נאסר עלינו להקריב בחוץ; ומתר להורות להם, וללמדם היאך יקריבו לשם האל ברוך הוא.

הלכות תמידין ומוספין

יש בכללן תשע עשרה מצוות שמונה עשרה מצוות עשה, ואחת מצוות לא תעשה; וזה הוא פרטן: (א) להקריב שני כבשים בכל יום עולות; (ב) להדליק אש על המזבח בכל יום; (ג) שלא לכבותה; (ד) להקריב את הדשן בכל יום; (ה) להקטיר קטורת בכל יום; (ו) להדליק נרות בכל יום; (ז) שיקריב כוהן גדול מנחה

בְּכָל יוֹם, וְהִיא הַנִּקְרָאת חֲבֹתִין; (ח) לְהוֹסִיף שְׁנֵי כָּבָשִׁים עוֹלוֹת בַּשָּׁבֶת; (ט) לַעֲשׂוֹת לָחֶם הַפָּנִים; (י) מוֹסֵף רֹאשִׁי חֲדָשִׁים; (יא) מוֹסֵף הַפֶּסַח; (יב) לְהַקְרִיב עֹמֶר הַתְּנוּפָה; (יג) לְסַפֵּר כָּל אִישׁ וְאִישׁ שִׁבְעָה שָׁבוּעוֹת מִיוֹם הַקָּרֶבֶת הָעֹמֶר; (יד) מוֹסֵף עֲצֶרֶת; (טו) לְהָבִיא שְׁתֵּי הַלֶּחֶם עִם הַקֶּרֶבֶנוֹת הַבָּאוֹת בַּגִּלָּל הַלֶּחֶם בְּיוֹם עֲצֶרֶת; (טז) מוֹסֵף רֹאשׁ הַשָּׁנָה; (יז) מוֹסֵף יוֹם צוּם; (יח) מוֹסֵף הַחֹג; (יט) מוֹסֵף שְׁמִינִי עֲצֶרֶת. וּבְאוֹר מְצוּוֹת אֵלּוּ בַּפָּרָקִים אֵלּוּ.

הַלְבוֹת תְּמִידִין וּמוֹסָפִין פָּרָק א

א. מְצוּת עֲשֵׂה לְהַקְרִיב שְׁנֵי כָּבָשִׁים עוֹלוֹת בְּכָל יוֹם, וְהֵם הַנִּקְרָאִים תְּמִידִין אֶחָד בַּבֹּקֶר וְאֶחָד בֵּין הָעֶרְבִים, שֶׁנֶּאֱמַר "שְׁנַיִם לַיּוֹם, עֲלֵה תְּמִיד" (במדבר כח, ג). וְאִמָּתִי זְמַן שְׁחִיטָתוֹ: שֶׁלִּבְקֹר, שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ קֹדֶם שֶׁתַּעֲלֶה הַחֲמָה, מִשְׁיֵאִיר פָּנֵי כָּל הַמִּזְרָח; וּפְעַם אַחַת דְּחָקָה שָׁעָה אֶת הַצְבוּר בְּבֵית שְׁנֵי, וְהַקְרִיבוּ תְּמִיד שְׁלֹשָׁה בְּאַרְבַּע שָׁעוֹת בְּיוֹם.

ב. תְּמִיד שְׁלִבִין הָעֶרְבִים, שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ מִשְׁיֵאֲרֵיךְ הַצֵּל וַיִּכָּר לְכָל שְׁהֶאֱרִיךְ, וְהוּא מִשֵּׁשׁ שָׁעוֹת וּמִחֲצָה וּמַעֲלָה, עַד סוֹף הַיּוֹם; וְלֹא הָיוּ שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם אֲלֹא בְּשִׁמוּנָה שָׁעוֹת וּמִחֲצָה, וְקָרַב בְּתִשְׁעֵי וּמִחֲצָה.

ג. וְלָמָּה מֵאַחֲרֵין אוֹתוֹ שְׁתֵּי שָׁעוֹת אַחֵר תַּחֲלֵת זְמַן שְׁחִיטָתוֹ, מִפְּנֵי הַקֶּרֶבֶנוֹת שְׁלִיחִידִים אוֹ שֶׁלְצָבוּר לְפִי שֶׁאֲסוּר לְהַקְרִיב קָרְבָן כָּלִל קֹדֶם תְּמִיד שְׁלֹשָׁה, וְלֹא שׁוֹחֲטִין קָרְבָן אַחֵר תְּמִיד שְׁלִבִין הָעֶרְבִים: חוּץ מִקָּרְבָן פֶּסַח לְבָדוֹ, שְׂאִי אִפְשָׁר שִׁיקְרִיבוּ כָּל יִשְׂרָאֵל פֶּסַחִיהֶן בְּשְׁתֵּי שָׁעוֹת.

ד. אֵין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח, אֲלֹא אַחֵר תְּמִיד שְׁלִבִין הָעֶרְבִים; וְכֵן מִחֲסָרֵי כְּפוּרִים מִקְרִיבִין כְּפָרְתָן אַחֵר תְּמִיד שְׁלִבִין הָעֶרְבִים, בְּיוֹם אַרְבַּעַת עָשׂוֹר כְּדֵי שִׁיְהִיו טְהוֹרִין לֶאֱכֹל פֶּסַחִיהֶן לָעֶרֶב.

ה. עֶרֶב פֶּסַחִים, בֵּין בַּחֹל בֵּין בַּשָּׁבֶת, הִיא הַתְּמִיד נִשְׁחָט בַּשָּׁבֶע וּמִחֲצָה, וְקָרַב בְּשִׁמוּנָה וּמִחֲצָה כְּדֵי שִׁיְהִיהָ לָהֶם פָּנָאִי לְשַׁחֲט פֶּסַחִיהֶן; וְאִם חָל עֶרֶב פֶּסַחִים לַהֲיוֹת עֶרֶב שַׁבָּת, הָיוּ שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ בִּשְׁשׁ וּמִחֲצָה בְּתַחֲלֵת זְמָנוֹ, וְקָרַב בַּשָּׁבֶע וּמִחֲצָה כְּדֵי שִׁיְהִיהָ לָהֶם רוּחַ בְּיוֹם לְצִלוֹת קֹדֶם שִׁיכְנֹס הַשָּׁבֶת.

ו. אִף עַל פִּי שְׂאִין שׁוֹחֲטִין אַחֵר תְּמִיד שְׁלִבִין הָעֶרְבִים, מִקְטִירִין כָּל דְּבַר הָרְאוּי לְהַקְטִירָה כָּל הַיּוֹם; וּמִקְטִירִין אֲבָרֵי עוֹלוֹת וְהֶאֱמוּרִין, עַד חֲצִי הַלַּיְלָה כְּמוֹ שֶׁבֶאֱרָנוּ בְּמַעֲשֵׂה הַקֶּרֶבֶנוֹת. וְאֲבָרִין וְהֶאֱמוּרִין שֶׁלֹּא נִתְּאֶפְלוּ, בֵּין מִן הַתְּמִיד בֵּין מִשְׁאֵר הַקֶּרֶבֶנוֹת מִהֶפְכִין בָּהֶן כָּל הַלַּיְלָה עַד הַבֹּקֶר, שֶׁנֶּאֱמַר "כָּל-הַלַּיְלָה, עַד-הַבֹּקֶר" (ויקרא ו, ב).

ז. אֲבָרִים שֶׁלִּתְמִיד דּוֹחִין אֶת הַטְּמָאָה, וְאֵינָן דּוֹחִין אֶת הַשָּׁבֶת, אֲלֹא בְּעֶרֶב שַׁבָּת בְּלֵבֶד, מִקְטִירִין אֲבָרֵי תְּמִיד שֶׁלְעֶרֶב שַׁבָּת: שֶׁהַתְּמִיד תַּחֲלָתוֹ דּוֹחָה שַׁבָּת, וְסוּפּוֹ אֵינוֹ דּוֹחָה.

ח. חֲלָבֵי שַׁבָּת קָרְבִין בְּלִילֵי יוֹם טוֹב, אִם חָל יוֹם טוֹב לַהֲיוֹת בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת; אֲבָל אֵין קָרְבִין בְּלִילֵי יוֹם הַכְּפוּרִים, שֶׁנֶּאֱמַר "עֲלֵת שַׁבָּת, בַּשָּׁבֶת" (במדבר כח, י); וְלֹא בַּשָּׁבֶת אַחֲרָתָהּ, וְלֹא עוֹלָת

חל ביום טוב. ארבעה עשר שחל להיות בשבת מקטירין חלבי הפסחים בלילי יום טוב, מפני שהם כחלבי שבת.

ז. אין פוחתין משה טלאים המבקרין, בלשכת הטלאים שבמקדש; ויהיו מוכנים קדם יום הקרבה, בארבעה ימים. אף על פי שהיו מבקרין אותו מתחלה, לא היו שוחטין את התמיד, עד שבבקרין אותו שניה קדם השחיטה, לאור האבוקות; ומשקין אותו מים בכוס שלזהב, כדי שיהיה נוח להפשט.

י. כמעשה תמיד שלשחר, כן מעשה תמיד שלבין הערבים; והכל כמעשה העולה שכתבנו במעשה הקרבנות. ולא היו כופתין את הטלה, שלא יחקו את המינים, אלא אוחזין ידיו ורגליו, בידיהן; וכך היתה עקידתו, ראשו לדרום ופניו למערב.

יא. תמיד שלשחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית שלבית המטבחים, על טבעת שניה; ושלבין הערבים על קרן צפונית מזרחית ממנה, על טבעת שניה: כדי שיהיה כנגד השמש; דברי קבלה הן, שיהיו נשחטין כנגד השמש.

יב. טעו או שגגו, אפלו הזידו, ולא הקריבו תמיד שלשחר יקריבו תמיד שלבין הערבים. במה דברים אמורים, בשנתחנך המזבח. אבל אם היה מזבח חדש, שעדין לא קרב עליו כלום לא יקריבו עליו תחלה בין הערבים: שאין מחנכין מזבח העולה, אלא בתמיד שלשחר.

הלכות תמידין ומוספין פרק ב

א. מצות עשה להיות אש יקודה תמיד על המזבח, שנאמר "אש, תמיד תוקד על-המזבח" (ויקרא ו, 1); אף על פי שהאש ירדה מן השמים, מצוה להביא אש מן ההדיוט שנאמר "ונתנו בני אהרן הכהנים, אש על-המזבח" (ראה ויקרא א, 1).

ב. בבקר עורכין עצים, ועושין בראש המזבח מערכה גדולה שלאש שנאמר "ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר" (ויקרא ו, ה); וכן מצוה לעלות בשני גזרים שלעץ עם תמיד שלשחר, יתר על עצי המערכה שנאמר "ובער עליה הכהן עצים". וכן מוסיפין שני גזרים עם תמיד שלבין הערבים, שנאמר "וערכו עצים, על-האש" (ויקרא א, 1) מפי השמועה למדו, שבתמיד שלבין הערבים הכתוב מדבר.

ג. שני גזרים שלבין הערבים מעלין אותן שני כוהנים, כל אחד ואחד בעץ יחידי בידו: שנאמר "וערכו" (ויקרא א, 1), הרי כאן שנים. אבל שלשחר, בכוהן אחד.

ד. שלוש מערכות שלאש, עושין בראש המזבח בכל יום: ראשונה מערכה גדולה, שעליה מקריבין התמיד עם שאר הקרבנות; ומערכה שניה בצדה קטנה, שממנה לוקחין אש במחתה להקטיר קטרת בכל יום; ומערכה שלישית אין עליה כלום אלא לקיום מצות האש, שנאמר "אש, תמיד תוקד" (ויקרא ו, 1).

ה. מפי השמועה למדו שזה שנאמר "על מוקדה על-המזבח" (ויקרא ו, ב), זו מערכה גדולה; "ואש המזבח, תוקד בו" (שם), זו

מערכה שניה שלקטרת; "והאש על-המזבח תוקד-בו" (ויקרא ו,ה), זו מערכה שלישית שלקיום האש. אבל אברים ופדרים שלא נתאכלו מבערב, נותנין אותן בצדי מערכה גדולה.

ו. המכבה אש המזבח לוקה, שנאמר "לא תכבה" (ויקרא ו,ה); אפלו גחלת אחת, ואפלו הורידה מעל המזבח וכבה לוקה. אבל אש מחתה, ואש מנורה שהכינה במזבח להדליק ממנה אף על פי שכבה אותן בראש המזבח, פטור: שהרי נתקה למצוה אחרת, ואין אני קורא בהן אש המזבח.

ז. כשמסדר עצי מערכה גדולה, מסדר אותה במזרח המזבח, ויהיו מראיה, שהתחיל לסדר מן המזרח; ורוח היה בין הגזרים. וראשי הגזרים הפנימיים, היו נוגעין בדשן שבאמצע המזבח; והוא הנקרא תפוח.

ח. ואחר שמסדר מערכה גדולה, חוזר ובורר עצי תאנה יפים; ומסדר מערכה שניה שלקטרת מפנגד קרן מערבית דרומית, משוכה מן הקרן כלפי צפון ארבע אמות, ובה, כמו חמש סאין גחלים. ובשבת עושין בה כמו שמונה סאין גחלים, מפני שעליה מקטירין בכל שבת שני בזכי לבונה שללחם הפנים.

ט. מערכה שלישית שלקיום האש עושה אותה בכל מקום שירצה מן המזבח, ומצית בה את האש; ולא יצית האש למטה, ויעלה אותה למזבח, אלא במזבח עצמו מציתין, שנאמר "ואש המזבח, תוקד בו" (ויקרא ו,ב) מפאן להצתה, שלא תהיה אלא בראשו שלמזבח.

י. הרמת הדשן מעל המזבח בכל יום מצות עשה, שנאמר "והרים את-הדשן" (ויקרא ו,ג); והיא עבודה מעבודות כהנה. ובגדי כהנה שתורם בהן הדשן יהיו פחותין מן הכלים שמשמש בהן בשאר עבודות, שנאמר "ופשט, את-בגדיו, ולבש, בגדים אחרים. . . והרים את-הדשן" (ראה ויקרא ו,ג-ד): אינו אומר אחרים שיהיו בגדי חל, אלא שיהיו פחותין מן הראשונות, לפי שאין דרך ארץ שימזג כוס לרבו, בבגדים שבשל בהן קדירה לרבו.

יא. אימתי תורמין הדשן בכל יום, משיעלה עמוד השחר; וברגלים, משליש אחרון שללילה; וביום הכפורים, מחצות הלילה.

יב. פיצד תורמין: מי שזכה לתרם, טובל ולובש בגדי הרמה, ומקדש ידיו ורגליו; ואומרים לו הזהר שמא תגע בכלי, עד שתקדש ידיך ורגליך. ואחר כך לוקח המחתה, ושלכסוף היתה; והיא היתה נתונה במקצוע בין כבש למזבח, במערבו שלכבש. ונוטל את המחתה, ועולה לראש המזבח; ומפנה את הגחלים, הלך והלך, וחותה מן הגחלים שנתאכלו בלב האש, ויורד למטה לארץ.

יג. והופך פניו לצפון, ומהלך בארץ למזרח הכבש כמו עשור אמות כלפי הצפון; וצובר את הגחלים שחתה על גבי הרצפה רחוק מן הכבש שלושה טפחים, במקום שנותנים מראות העוף, ודשון המזבח הפנימי והמנורה. וחתיה זו שחותה במחתה, ומוריד לרצפה אצל המזבח היא המצוה שלכל יום.

יד. אחר שירד זה שתורם, רצים הכוהנים ומקדשין ידיהם

וְרַגְלֵיהֶם בְּמַהֲרָה, וְנוֹטְלִין אֶת הַמַּגְרָפוֹת וְאֶת הַצְּנוּרוֹת, וְעוֹלִין לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ; וְכָל אַבְרֵי הָעוֹלוֹת וְאַמּוּרֵי הַקִּרְבָּנוֹת שֶׁלֹּא נִתְּאֶפְלוּ כָּל הַלַּיְלָה, מַחֲזִירִין אוֹתָם לְצִדֵּי הַמִּזְבֵּחַ. וְאִם אֵין הַצִּדֵּי מַחֲזִיקִין, סוֹדְרִים אוֹתָם בִּפְכָשׁ כְּנֶגֶד הַסּוֹבֵב.

זו. וְאַחֵר כֶּךָ גּוֹרְפִין אֶת הַדָּשֶׁן בַּמַּגְרָפוֹת מִכָּל צִדֵּי הַמִּזְבֵּחַ, וּמַעֲלִין אוֹתוֹ עֲרֻמָּה עַל גְּבֵי הַתְּפוּחַ, וְגוֹרְפִין מֵאוֹתָהּ הָעֲרֻמָּה בַּפֶּסֶכֶת, וְהוּא כָּלִי גָדוֹל שֶׁמַּחֲזִיק לָתֶךְ; וּמוֹרִידִין אוֹתוֹ לְמַטָּה. וּבְרִגְלִים לֹא הָיוּ מוֹרִידִין אוֹתוֹ, אֲלֹא מִנִּיחִין הָעֲרֻמָּה גְבוּהָה בְּאַמְצַע הַמִּזְבֵּחַ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא נוֹאֵי לְמִזְבֵּחַ.

זו. כָּל מִי שֶׁרָצָה מִן הַכּוֹהֲנִים מְמַלֵּא מִן הַדָּשֶׁן שֶׁהוֹרִידוּ לְמַטָּה, וּמוֹצִיא חוּץ לְעִיר לְשֹׁפֵךְ הַדָּשֶׁן; וְאֵין לְהוֹצֵאת הַדָּשֶׁן לְחוּץ פֶּיס, אֲלֹא כָּל הָרוֹצֶה. וּמַעוֹלָם לֹא נִתְּעַצֵּל כּוֹהֵן, מִלְּהוֹצִיא אֶת הַדָּשֶׁן. וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵין הוֹצֵאתוֹ לְחוּץ עֲבוּדָה, אֵין בְּעָלֵי מוֹמִין מוֹצִיאִין אוֹתוֹ.

יו. וּכְשֶׁמוֹצִיאִין אוֹתוֹ חוּץ לְעִיר, מִנִּיחִין אוֹתוֹ בְּמָקוֹם שֶׁאֵין הָרוּחוֹת מְנַשְׁבוֹת בּוֹ בְּחֻזְקָה, וְלֹא הִזְרָמִים גּוֹרְפִים אוֹתוֹ; וְלֹא יַפְזְרֵנוּ שֵׁם שְׁנֵאמָר "וְשִׁמוֹ" (ויקרא ו,ג), שֶׁיִּנְיֻחֵנוּ בְּנִחַת. וְאַסּוּר לְהִנּוֹת בּוֹ.